

Tamera Alexander

O comoară nebănuită

Traducere de Camelia Luncan

1

*Munții Stâncoși, Colorado, Copper Creek
marți, 5 iunie 1877*

McKenna Ashford coborî din trăsură, cu convingerea fermă că hotărâse bine atunci când își pusese în gând să vină în Vest – de parcă atitudinea pe care o avusese fratele ei în Missouri i-ar mai fi lăsat de ales. Scrută cu o privire orașelul de munte nu foarte șic, Copper Creek, și îi păru mai auster decât imaginea pe care și-o făcuse despre el din scrisorile verișoarei ei. Orașelul avea un aer mai rustic cu clădirile cu șindrile, unele dintre ele cam lăsate și cam șubrede; ferestrele crăpate stăteau deschise holbându-se parcă la trecătorii nepăsători. Însă munții aceia...

Întorcându-și privirea, McKenna dădu cu ochii de o potecă dincolo de priveliștea stâncoasă ce păzea ca o santinelă Copper Creek. Și, întârziind cu privirea asupra vârfurilor muntoase acoperite de zăpadă, cu un sentiment de uluire și smerenie, știu îndată că Janie avu dreptate – nu puteai să te uiți la acești munți și să rămâi același.

– Deci asta e locul? Pentru *asta* am lăsat casa noastră?

McKenna își ridică privirea spre Robert, ce stătea pe bancheta căruței și citi disprețul familiar în rânjeala fratelui ei. La doar paisprezece ani – cu nouă ani mai mic decât ea – Robert era mai înalt cu un cap și lăsa să se vadă niște mușchi pe care majoritatea bărbaților ar fi mândri să îi aibă.

– Robert, îți cer doar să iei căruța și să dai o fugă până acasă la Vince și Janie ca să știe că am ajuns.

Respect pentru oameni și cărți

Epuizată și înfometată, încerca să nu-și lase frustrarea să răzbată în ton, dar nu reuși.

— E la mai puțin de un kilometru de oraș.

Arătă spre plicul de pe bancheta de lângă el, al cărui conținut îl știa deja pe de rost.

— Tot ce trebuie să știi e în scrisoare. O să iau și eu un cal de la grajdul cu chirie și o să ne întâlnim acolo în scurt timp.

Robert nu făcea niciun pas.

— Nu înțeleg de ce nu pot veni și eu cu tine la grajdul de cai.

Aruncă o privire superficială scrisorii.

— Nici nu îi știu pe oamenii ăștia.

— Ba da, îi știi. Ți-am mai spus, ei te cunosc de când ...

Dar își dădu seama că nu are rost să continue, văzându-i maxilarele încleștate de încăpățânare.

— Nu-ți mai amintești de Vince și de Janie pentru că erai prea mic. Dar ei își vor aminti de tine. Deși sigur nu te vor recunoaște chiar din prima.

Reuși să schițeze, totuși, un zâmbet.

— Să le spui doar cine ești, că ei deja ne așteaptă.

— Dar tot nu înțeleg de ce nu pot să ...

— Robert, oftă ea. Te rog... fă ce ți-am cerut. O să discut detaliile cu proprietarul grajdului și vin și eu îndată.

Robert își miji ochii. Abia urnindu-se din loc, dădu drumul frânei de la căruță.

— Mda, poate ai dreptate, soră. E mai bine să mergi fără mine. Știm noi amândoi că *pe tine* te-a angajat, de fapt. Chiar dacă el nu știe încă.

Și pocni din hățuri puternic.

Smuci căruța din loc, iar McKenna făcu un salt înapoi, să se dea din calea roții care aproape că o călcă. Cu o încordare nervoasă, îl urmări îndepărtându-se. Cum îl putea iubi atât de mult pe băiatul acesta și totodată să simtă că îi venea să-l strângă de gât?

Privind îndemânarea înnăscută a lui Robert de a mânui trăsură grea, simți o urmă de invidie. Cumpăraseră caii și trăsura

din Denver și se întrebese cum se va descurca prin trecătorile montane abrupte. Însă nu exista trăsură pe care Robert să n-o poată conduce sau construi. Articolele de șelărie și proviziile pe care le-au adus de acasă trăgeau la greutatea căruței, ca de altfel și uneltele din atelierul tatălui lor de care nu se putuse despărți. Indiferent cât de nevoiași îi lăsase moartea prematură a tatălui lor. Nevoiași în mai multe feluri...

Trăsurile se înghesuiau pe drumul principal, însă Robert își făcu loc printre ele fără clipire. Orele îndelungate petrecute alături de el în călătoria de două săptămâni din Missouri spre Colorado fură resimțite chiar mai lungi din cauza oftaturilor lui iritate. Mereu îi reamintea că nu voia cu niciun chip să fie acolo. De parcă ar fi putut uita.

O făcu să își țină răsuflarea de două ori pe drum, când ocoli la sprânceană niște căruțe de marfă. În mod intenționat, de bună seamă, judecând după gestul de mulțumire din pălărie pe care îl făcu vizitiiilor când trecu pe lângă ei. Vizitii îi aruncară priviri întunecate și amândoi erau suficient de bine clădiți ca să-l desfigureze pe Robert. Nu le-ar fi venit ușor, totuși, dat fiind trupul bine legat al fratelui ei.

McKenna își miji ochii. Pe de o parte, se ruga ca Robert să nu facă nimic altceva ca să-i provoace pe bărbați, în vreme ce, pe de altă parte, se întreba dacă nu cumva o ciomăgeală i-ar prinde bine. Mâna ei nu fusese niciodată prea puternică atunci când era vorba să-l disciplineze, dar nu era vina ei că Dumnezeu îi aruncase în cârcă, încă de la o vârstă fragedă, rolul de mamă pentru fratele ei mai mic. *Te rog să nu-l lași să facă și aici ce a făcut acasă.* Mutarea aceasta era ocazia pe care o primeau pentru a o lua de la capăt, alta nu vor mai primi. Nu-și putea permite să dea greș în încercarea aceasta.

Se îndreptă de spate și își întinse mușchii încordați ai umerilor și gâtului, epuizată după ce o zi întreagă bătuse drumurile din Denver. Simți o adiere surprinzător de răcoroasă coborând dinspre munții acoperiți cu zăpadă, care alina pentru un timp zăpușala după-amiezii.

Aerul de aici – inspiră adânc și un sentiment plăcut îi pătrunse ființa – avea un iz de parcă Dumnezeu însuși l-ar fi suflat chiar atunci proaspăt din cămara raiului. În mod sigur era un semn.

Din momentul în care coborî din trenul de Denver, avu o senzație de acasă. Părea oarecum stupid, până și ei îi părea stupid, și i-ar fi fost greu să-i explice cuiva în ce mod era posibil să simtă că vine acasă într-un loc în care nu mai fusese înainte. În general nu era impresionată de romantisme, dar acu nu se putu abține să nu se întrebe dacă nu cumva această mutare în Copper Creek era mâna lui Dumnezeu. Poate că aceasta era moștenirea pe care i-o pregătise. Moștenirea pe care tatăl ei nu i-o mai putuse lăsa.

Apucându-și fusta cu o mână, reușise să ajungă la platforma din lemn, străduindu-se să evite urmele lăsate de animalele care trecuseră pe acolo. Cei care ocupau culoarul și cei care mișunau în fața intrării prăvăliei dădură din cap atunci când îi întâlneau privirea. Ea le întoarse zâmbetele. Poate chiar ar putea începe o viață nouă acolo împreună cu Robert.

Copper Creek le-ar putea deveni casă. Ar putea deveni locul în care nimeni să nu știe despre trecutul lor.

Însuflețindu-se, pași înăuntru. Se gândise să cumpere un mic cadou pentru fata de cinci ani a lui Janie, Emma, dar nu apucase până acum. Doar ceva simbolic, un semn de prețuire pentru Emma că a avut bunătatea de a-i lăsa să stea în camera ei – până când avea să găsească un alt loc în care să locuiască împreună cu Robert. Se gândi la desenele Emmei înghesuite în ghiozdan. Redări simpatice în creion ale unei case simple și a unui hambar pe care Janie le-a pus alături de ultima scrisoare pe care le-o trimise. Abia aștepta să o cunoască pe mica artistă.

McKenna întâlni un cuplu mai în vârstă care coborî pe aleea principală de la magazin și se dădu la o parte pentru a le face loc să treacă. Surprinse semnul de mulțumire pe care i-l adresă din privire domnul în vârstă și observă, de asemenea, atenția cu care o copleșea pe doamna de la brațul lui. Grija pentru ea răzbătea din felul în care îi oferea brațul său ca sprijin, în timp

Respect pentru oameni și cărți

ce cu cealaltă mână o mângâia duios pe spate; din felul în care prevedea cum va coborî pe treptele culoarului. Atât de grijuliu. Atât de tandru.

Uitându-se după ei, McKenna se surprinse zâmbind. De cât timp erau împreună? Ce împrejurări și câți ani de relație au putut să înlesnească o asemenea apropiere? O apropiere atât de fermecătoare, atât de personală. Întrebările stârniră amintiri care ar fi fost mai bine să rămână nezgândărite, iar zâmbetul de pe față îi pieri.

Avusese pe cineva special la un moment dat. Cândva. Cineva cu care crezuse că își va petrece bătrânețile. Însă pasiunea lui Michael pentru onoare și dreptate îl răpiră de lângă ea. Onoarea era o calitate atrăgătoare la un bărbat. Până în momentul în care te izgonea din sufletul lui.

Tulburată de amintiri, McKenna înghiți în sec și își îndreptă din nou atenția spre ceea ce avea de făcut.

După o cercetare pe fugă, se hotărî ce să-i cumpere drept cadou Emmei – o jucărie făcută din lemn: o cupă legată cu o sfornică de o minge. Avusese așa ceva când era de vârsta Emmei și o îndrăgise tare mult. Plăti jucăria și ochi niște biscuiți de casă. De unde se afla ea, simțea mirosul de zahăr și scorțișoară. Preferații ei.

– Doriți niște biscuiți, doamnă? Eu îi coc, sunt proaspeți în fiecare zi.

McKenna își ridică privirea spre femeia din spatele tejghelei, iar apoi numără discret bănuții din portmoneu.

– Poate că nu azi, mulțumesc. E aproape ora cinei. Însă miros îmbietor.

Complimentul aduse zâmbetul pe fața vânzătoarei, dar McKenna își simți obrajii arzând. Știu că femeia își dăduse seama de motivul refuzului de a cumpăra. Mulțumindu-i, McKenna ieși degrabă din magazin, potolindu-și foamea cu gândul că cina lui Janie s-o fi pregătind pe sobă și o fi având o tavă plină cu biscuiți cu unt în cuptor. Trecuseră șapte ani, însă McKenna își mai amintea gustul biscuiților lui Janie și a untului cu miere pe care îl servea împreună cu ei.

Dându-și seama că n-o întrebase pe femeia din magazin unde se află grajdul de cai, McKenna se apropie de un domn de pe uliță și îl întrebă pe el.

— De care grajd vreți să știți? Avem trei.

Trei? Speră că sfatul lui Janie cu privire la grajdul cu pricina fusese suficient de clar. Trebuia să ajungă la grajdul care avea să îi ofere cel mai mult de lucru ei și lui Robert. După ce plăti călătoria până aici și cumpără caii și trăsura, banii lor se cam terminară.

— Vreau să spun grajdul care îi aparține domnului Casey Trenton.

Domnul îi arată în ce direcție se afla.

— Grajdul lui Trenton este de cealaltă parte a orașului, spre taberele minerilor.

Bărbatul – scund de statură, cu o burtă de toată frumusețea, care să compenseze înălțimea – își încreți buzele și o măsură din priviri cu o lejeritate indecentă.

— Numai ce ai ajuns aci, domnișoară?

McKenna simți un val de miros de ceapă în expirația lui și o atitudine impertinentă.

— Dacă îmi dați voie.

Păși pe lângă el pe drumul denivelat, sfidând încercările lui repetate de a continua dialogul.

Se îndreptă în direcția pe care i-o arătase, aruncând câte o privire în spate pentru a se asigura că n-o urmărește. O urmărea, însă doar cu privirea. Se făcu nevăzută la prima cotitură. De regulă, în ciuda lucrurilor cu care se făleau, bărbații erau o carte ușor de citit, cu prea puține capitole și o temă prea comună.

Îi prindea bine să se plimbe. Mări pasul, entuziasmându-se de ideea de a începe afacerile cu domnul Trenton, proprietarul grajdului, și de a ajunge pe la Vince și Janie înainte de apusul soarelui. Care se putea lăsa chiar mai repede decât se aștepta în acest târgușor pitulat între munți. Janie numise Copper Creek o „bază de provizii pentru orașele miniere din împrejurimi”, ceea ce o făcu pe McKenna să speră că va fi de bun augur atât pentru ea, cât și pentru înzestrările lui Robert.

Trecu pe lângă niște clădiri de lemn, aflate la mică distanță una de alta, de parcă se îngrămădeau una într-alta de frigul iernii, atât de cunoscut în zona aceea. Și totuși, în sufletul ei izvoră un anumit atașament pentru acest loc. Îi plăcea mai mult decât atmosfera orașului mare, St. Joseph, pe care îl lăsaseră în urmă.

O să îi facă plăcere să îi revadă din nou pe Janie și pe Vince după atâta timp. Janie îi era verișoară după sânge, dar sufletește îi era ca o soră. O soră pe care întotdeauna și-o dorise. Precis că or fi având al doilea copil deja. Stătea să nască de la o zi la alta. Primise ultima scrisoare în urmă cu două luni, însă primăvara era un anotimp foarte încărcat la fermă, cu atât mai mult dacă ai și un copilaș de cinci ani care se ține scai de tine. Și-l amintea atât de bine pe Robert la vârsta aceea.

— Bună ziua, doamnă.

O tânără domniță îi zâmbi când trecu pe trotuar, având un băiețel pe care-l ținea pe șold și unul puțin mai mare, care-o ținea de fustă.

— Ziua bună.

McKenna schiță un surâs când văzu cum băiatul mai mare țopăia ca să poată ține pasul, zâmbetul de pe chip dându-i de gol încântarea cu care mergea. Robert radia în același fel când începuse să umble, ținându-se cu putere de fusta ei, pe când mergeau la magazin împreună. Oftă. Parcă fusese acu o veșnicie. Se schimbaseră atât de multe de atunci.

Își ridică privirea spre locul în care se ducea soarele la culcare, spre vârfurile acoperite cu zăpadă, dându-le munților o strălucire aurie. Ce e drept, în unele zile, se întrebese dacă nu cumva se hotărâse să vină în Copper Creek din disperarea de a se agăța de ceva. Însă se rugase îndelung și fierbinte pentru asta, petrecând multe nopți albe până când... simți un imbold. Așa că se simțise în siguranță luând această hotărâre. Simțea că luase hotărârea cea bună.

Privi prin ferestrele magazinului când trecu pe lângă ele – un magazin de croitorie pentru femei și o pantofărie, apoi o brutărie a cărei ușă rămase deschisă. Mirosul pâinii proaspăt

scoase din cuptor și a deserturilor răzbătea până în stradă și o făcu să încetinească pasul. Stomacul i se strânse de foame. Dar se mângâie cu gândul că Janie o aștepta cu cina pregătită, așa că își continuă drumul.

Se pricepea binișor la gătit, dar la copt nu prea. Când era mic, Robert îi spunea că biscuiții rămași au fost numai buni de muniție pentru praștie. Și avea dreptate. Dar o femeie nu se poate pricepe la toate. Mai bine să învețe din timp care îi sunt punctele tari și să le dezvolte. Ea fusese nevoită să învețe destul de devreme care îi erau punctele tari, dar și punctele slabe; și nu erau puține.

Ajunse la capătul aleii din scânduri și coborî în stradă. Unii ar fi zis că fusese nevoită să le învețe de la o vârstă mult prea fragedă, dar măcar...

Un ropot de copite se auzi numai cu câteva secunde înainte de a fi izbită de călăreț.

McKenna se feri din calea lui – scăpând la sprânceană de contactul cu copitele – și se lovi de scările culoarului cu o bufnitură. O durere mistuitoare o săgetă în umăr și în josul brațului stâng. *Trebuie s-o fi văzut, deși nu făcu niciun efort să se oprească!*

Clipind dezorientată, reuși să se ridice în cele din urmă – doar ca să audă un al doilea ropot de copite.